

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinách
číslo 20, vydáno pro vnitřní potřebu - 3.února 2002, nákladem 50 výtisků

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ

- 1.2. - 1912 zahájena činnost Junáka v českých
- 8.2. - 1910 založen skauting v USA - Ernest Thompson Seton
- 10.2. - 1946 II. sněm Junáka v ČSR
- 22.2. - 1857 * Robert Baden-Powell (zakladatel skautingu)
 - 1889 * Olave Baden-Powellová (světová dívčí náčelní)
 - 1926 ustanoven Mezinárodní den skautek - Den sesterství

PROČ JSEM SKAUTKOU

KIKINA

Na 1. družnovce nového roku jsem svoje Žaby poprosila, aby se pokusily napsat, co nejvíc důvodů, proč jsou v oddíle, co jim skauting dává teď i co jim může dát do budoucího života. Některé věci se u všech opakovaly a některé mě nikdy ani nenapadly, ale každopádně se potvrdilo, že „Skauting je dobrá věc“

- „díky skautingu jsem poznala spoustu nových přátel, na které se můžu spolehnout“
- „kdyby byla válka a musela bych někam utéct, dokázala bych se o sebe postarat“
- bez oddílu bych určitě byla v nějaké špatné partě, byly bych uzavřená“
- poznala a vyzkoušela jsem věci, o kterých jsem nikdy neměla ani zdání“
- „naučila jsem se milovat přírodu“
- „naučila jsem se pomáhat starým lidem“
- dokážu ošetřit někoho, kdo to potřebuje a dopravit ho do bezpečí“
- „prožívám nádherné zážitky – poprvé jsme se koupala ve sněhu, saunovala, plavala v jezeře...“
- „skauting posiluje nejen můj fyzický, ale i duševní život“
- „veškerý volný čas věnuji skautingu a tak nemám čas na nudu“
- „zlepšila jsem se ve škole i v chování ke svému okolí“
- „skauting a lidi v oddíle pro mě znamenají ¾ toho, co potřebuji“
- „díky za to, že můžu být součástí něčeho tak obrovského“

Myslím, že něco podobného cítíme všichni, kdo se jenom trošku zapojujeme do oddílového života. Za sebe bych ještě přidala, že pro mě je skauting hledání úcty a důvěry k sobě samé, služba a smích.

ODDÍLOVÁ RADA

Pajtáš vzkazuje: „Rádcovský zdravotnický kurz“ se bude konat dne 15. – 16. 2. 2002. Zahájení 15.2.2002 v 18,30 na středisku – ukončení ve 22,00 hod. Zahájení 16.2.2002 v 8,00 , ukončení do 16,00 hod. Účastníci si s sebou vezmou : sportovní oblečení, přezůvky, psací potřeby, skautský šátek, 2 x velký pánský kapesník /čistý/, osobní lékárníčku, jídlo a pití dle vlastního zvážení, deku /dvojice/. Dále je zapotřebí, aby si účastníci přečetli anatomii člověka a teorii první pomoci. Důležité upozornění : Vzhledem k tomu, že zájemců je více než je kapacita kurzu můžou se z každého oddílu zúčastnit jen dva rádci. Jejich jméno, příjmení a přezdívku předá vůdce oddílu na únorové střediskové radě. Zvažujeme další běh tohoto kurzu pro zbylé zájemce. Dále je zapotřebí, aby ti kteří si chtějí na tomto zdravotníku splnit odborku Zdravověda měli splněné patřičné body 1. stupně a seznámili se s náplní této odborky.

Zatímco jsme na Bařince slavili Wakpalaňáckého Silvestra, utekl Pinčlovi a Mirisovi jejich pes Bary - prý se polekal půlnočního ohňostroje. Baryho doposud nenašli. Na OR 1.2.2002 - hladí Pinčl přítomného psíka Nikiho (dotáhl ho Spídy). Pak odzkouší psíkovi špeky a tak divně se na něho podívá a praví tajemným hlasem: „Bary nám neutekl...“. Po chvilce trapného ticha, které přehlušila salva smíchu, dodal: „Já bych psa do huby nezval“.

O jarních prázdninách (před odjezdem na HAWAI) vyvrcholí velké zvelebování klubovny. Největší novinou patrně bude vybudování ČAJOVNY - vyvýšeného koutku v malé místnosti a odstranění všech stolů mimo toho pod počítačem. Na OR si většina přítomných vzala na svá bedra některou z uvažovaných úprav.

SEDMIČKA v Jablůnce patrně nenaplní minimální počet členů k registraci a tak bude registrována v rámci ŠESTKY. Tábor bude probíhat podobně jako loni společně.

SMAJLÍCI				kolik účastníků známkovalo	průměr
ODDÍLOVKA 4.1.2002 (Irča)	14	2	3	19	 1,42
ODDÍLOVÝ PÁTEK 18.1.2002 (Miris)	10	1	0	11	 1,09
ODDÍLOVKA 1.2.2002 (Bára)	12	2	0	14	 1,14

akce byla skvělá, oznámkoval(a) bych jí za 1

akce byla nic-moc, oznámkoval(a) bych jí za 2

akce se mi vůbec nelíbila, oznámkoval(a) bych jí za 3

VDĚČNÝ PTÁČEK

V VESNICI ŽIL STAŘÍK SE STAŘENKOU O PATROVAL MALÉHO ZPĚVÁČKA, NOSIL MU , DÁVAL MU PÍT A MĚL Z NĚJ RADOST.

 KRÁT MUSEL ODEJÍT NA PÁR DNÍ Z DOMOVA. NEŽ ODEŠEL, NAKÁZAL ABY SE O STARALA A DÁVALA MU JÍST A PÍT. ALE SI ANI NEVŠIMLA. SUŠILA PRÁVĚ A PROTOŽE MĚL VELKÝ HLAD, PROKLOVAL SE Z A PUSTIL SE DO . TO UVIDĚLA, PŘETÁHLA SVOU A VYHNALA HO Z . KDYŽ SE VRÁTIL, ŘEKLA MU JEN, ŽE ULETĚL. NEŠTASTNÝ ŠEL HLEDAT. HLEDAL V DLOUHÉ DNY, A NAKONEC SVÉHO PŘECE JEN NAŠEL. MU VŠECHNO ŘEKL A DO UŽ SE VRÁTIT NECHTĚL. PŘI LOUČENÍ PŘED DOBRÉHO POSTAVIL A . SI VYBRAL TEN MENŠÍ A LEHČÍ : „TEN DRUHÝ BYCH ANI NEUNĚSL.“

V ALE SPRÁSKLA : „PROČ JSI NEPŘINESL TEN VELKÝ ? HLED PŮJDU ZA A MUSÍ MI HO DÁT!“

KDYŽ V UVIDĚLA , SPUSTILA: „ACH, CO JSEM SE TĚ NAHLEDALA! CELÝ LES JSEM PROCHODILA! DEJ MI HONEM ZA TO, ŽE TĚ MÁM TAK RÁDA!“ OPRAVDU PŘINESL A . POPADLA A CELÁ SCHVÁCENÁ JEJ DOVLEKLA DO ALE Z SE VYHRNULI JEDO VATÍ .

PODLE INDICKÉ POHÁDKY VYPRÁVĚLA A NAKRESLILA MARIKA

ROVERSKÉ ČTENÍ

SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN

MÁM DUŠI TULÁKA

KIKINA

Pročítám slova poctivě přepsaná na zažloutlou stránku zpěvníku. Ani nevím, kdo je psal, ale dýchá z nich prostá láska k životu, víra, že to, o co se snažím, o co usiluji, je dobré. Dýchá z nich láska k přírodě. K čistým potůčkům, hučícím borovicím, slunci a trávě, rose a duze, ke kráse. Najednou se mě zmocňuje dávný pocit. Pocit, který znám z dětských let, když jsem ještě jako malý človíček toužící po kráse, romantice a dobrodružství, poslouchala šumění vzdáleného lesa. V srdci se mi probudilo tuláctví. To rozjásané a bezstarostné, jen tak si jít, s lehkým srdcem, malým rancem a zpívající duší. Za slunce, bouřky, dnem, který voní létem. Klobouk do týla, rozpuštěné vlasy vlají ve větru, kytara přes rameno. Jak krásně zní ten neuskutečnitelný sen. Je těžké odpoutat se od všedních starostí pozemského minižvota a oddat se laskavému objetí šeptajícího lesa, zapomenout na nesplněné úkoly a nechat se zaplavit pocitem blaženosti. Dokonalé smíření s bytím, s během života, pokorné přijímání věcí příštích a rozjímání o věcech minulých. Procházet vzpomínkami, které jako chladivé vlnky omývají pohaslou duši. Znovu cítit pohlázení větrem a slunce, znovu se dívat do průzračných dálek, cítit vůni trávy a skromných květů, přijímat upřímný úsměv blízkých očí. Jak nízké a bezvýznamné se zdají starosti, které už dávno sžíraly a poutaly srdce. Odlétnou na křídlech větru a zbude jen čisto, pokojík uklizený a připravený k návštěvě Šťěstí...

Mám srdce tuláka. Schovává se pod masku všednosti, aby mu neulámali křídla.

SLIB (časopis TRAMP)

Bylo jí 12 let, když se jí poprvé dostal do ruky prázdninový seriál Rychlé šípy. Našla jej, když prozkoumávala zákoutí jejich domu. Zanedlouho se jí podařilo nalézt několik stránek z Junáka, zažloutlých a potrhanych, skautskou příručku Zelený rok a kalendář z Junáka. měla nevyslovný poklad. Zrodila se v ní láska ke skautingu. Pátrala dál po všem, co by jí mohlo povědět o junácích víc. Ústní vyprávění, relace zakázaného rozhlasu a potajmu půjčované Foglarovy knihy – to vše zvětšovalo její touhu najít kamarády a žít s nimi podle skautských zásad. Jenomže kamarády bylo dost nesnadné najít, bydlela s rodiči na samotě, a ty, jež si našla ve škole, těm byl skauting cizí. A tak se dál toulala po lese a s ní šel Mauglí, Kazan s Šedou včičí a Barím, Bílý tesák a rudí muži z prérí a kanadských div očin.

Když pak jednou v podvečer snad už postě se dívala na tajemství odcházejícího slunce, spatřila k domu přicházet nějakého chlapce. Byl starší než ona a viděla, že není zdejší. Když se dali do řeči zjistila, že přijel za její sestrou. Měl smůlu – nebyla doma. A tak se posadil k ní na kládu a oba pozorovali rudou kouli mizející za lesem.

Brzo vytušil její přirozený zájem o přírodu a začal jí vyprávět o svých klukovských letech prožitých v junáckém oddíle. O letních táborech, dlouhodobých hrách, o horolezectví, stopaření a jejich klubovně. Rozvíjel se před ní život jednoho z těch, které tolik obdivovala. Poslouchala a pak se mu svěřila se svou nesku-tečnou touhou, stát se skautem. Řekla mu, jak se podle kalendáře Junáka naučila morseovce, vázání některých uzlů a jak se pokouší číst stopy zvířete. „Ale to všechno je jen tak“, končila. „Skautkou nejsem a už nebudu“, povzdechla.

„Proč – jen tak?“

„Vždyť ti to říkám, nemám slib – a vůbec, skauting už přece formálně neexistuje.“

„Formálně ne, ale ilegálně žije dál.“

Podívala se na něho s úžasem. „To není možné!“

Usmál se. Chvilí mčel a pak jí najednou řekl: „Podle toho, co jsi mi vyprávěla, snaž se žít čestně, být kamarád a máš vztah k přírodě. To stačí, abys mohla složit slib.“

Takový tvůj junácký slib, po kterém se můžeš považovat za skautku. Podívej, takhle sevřeš prsty“ a ukázal jí formaci dlaně a prstů. „Opakuj po mně: Slibuji na svou čest...“

Tichým večerem zněl junácký slib malé dívky zřetelně a opravdově, s vírou, že jí určil směr života.

KOUZLO A RIZIKO SKAL

BRUMLA - PODLE KNIHY BUĎ PŘIPRAVEN

Skály nás silně přitahují. Ochotně si zajdeme třeba kilometr, jen abychom viděli zblízka skálu na vrcholu kopce. Se zatajeným dechem vstupujeme do skalních měst. Jedním z nejsilnějších zážitků je pro nás prolézání roklí a kaňonů v pískovcových oblastech Českého ráje a Českosaského Švýcarska.

Skály jsou nám ze záhadných důvodů milé. A přesto bychom od nich měli udržovat jistý odstup. Nepolezeme na ně. Víme, že po skalách mohou bez nebezpečí šplhat jen kamzíci a vycvičení horolezci, kteří mají dobrou výzbroj, lana, úvazky, karabiny. A dlouhou, poctivou přípravu. Nebudeme zkoušet svou odvalu ani na stěnách vysokých jen čtyři pět metrů. K neštěstí stačí jedině malé nedopatření, jediný chybný krok nebo kámen, který se nenadále uvolní pod rukou.

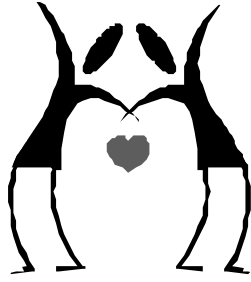
To není zbabělost, jenom nechceme skončit v nemocnici se zlomenou rukou. Nebo na hřbitově. Snad mě takové opatrnosti ve skalnatém terénu vede vzpomínka nato, že jsem kdysi viděl padat z malém nevinně vypadající stěny člověka. Teď v těch místech stojí kříž. Pamatujte při všech příštích výpravách – nejen té dnešní – na svou bezpečnost. Nevystupujte ani nesestupujte strmou skalní stěnou, když ji můžete obejít. Netábořte na okraji propasti. Pád i z nepatrné výšky znamená vždycky zranění, často i smrt. Krásný rozhled bývá i z bezpečných vyhlídek, obehnaných zábradlím. Kouzlo skal můžeme plně vychutnat i zdola.

- 1. Kdo je rád na světě, nehraje si na horolezce.**
- 2. Při průstupu skalnatým terénem je třeba zachovávat krajní opatrnost, jít přesně ve vůdcových stopách.**
- 3. Netáboříme nikdy nahoře na skalách ani dole pod skalami (padají kameny)**
- 4. Ze skal a strmých svahů neházíme ani nekutálíme balvany. Mohli bychom dole zabít někoho, o kom nevíme.**

„HELFTÝN 2006“

(KACATACAJELENOVNATADŽ-MA-HAALBUGINA)

Jednoho krásného dne, za krásného sluníčka jsme nasadili helmy na hlavy, nasedli na kola a jeli na výlet. Bylo hezké pondělní odpoledne. Cílem cesty byl hrad Helfštýn. Ve Valmezu jsme jako velbloudi na poušti vyžáhli flašku kolalokovy limonády, nabrali plné plíce vzduchu u továrny DEZA a jeli dál. Když naši kolokolonu předjížděl kamion TIR velmi těsně, všichni jsme si mysleli, že přišlo tornádo. Konec bohatého okresu Vsetín jsme zjistili hned při najetí na hladkou asfaltku chudého okresu Přerov. Míjeli jsme Hustopečský zámek a blížili jsme k velkému kopci, před kterým jsme si dali lok kolaloky. Nervózní vosy u hnízda na stromě nás rychle ukecaly k odjezdu. Na kopci nás přepadli slovenští cyklobanditi. Chtěli dušu lebo peníze. Tak jsme jim dali duši (stejně byla píchlá) a při šušání „neměli se od nás odtrhávat“ a hlasitého volání „Musíme si přeci pomáhat“ sjeli se smrtí v očích velký kopec. Celou dlouhou vesnici Černotín jsme prosvištěli 80 km rychlostí. Až do Lipníka foukal silný protivítr, což nás velmi potěšilo. Z posledních sil jsme se doplazili k hradní bráně a zkoprněli. Na dveřích byl nápis V PONDĚLÍ HRAD UZAVŘEN. Všem spadla dolní čelist až na zem a koukali jsme na sebe jako blázni. Někdo navrhl, že tu přespíme než otevřou hrad a hned dostal přilbou od každého přes záda. Když nás přešel amok, dopili jsme zbytek kolaloky a jako ve zlém snu jsme beze slov dojeli domů. Nejhorší bylo, když se mě každý doma ptal: „Tak co jak se ti líbilo na hradu?“ Zahrála jsem úsměv pacientky z Bohnic a vysílená jako na Everest jsem šla do pokojíčku umřít. Když už jsem stála u svaté brány s nějakým Petrem a somrovala po něm Mentosky, zazvonil budík a musela jsem na autobus. Jedno ale nechápu, jak to, že mám horáka od bahna, nakráplou přilbu a šileně mě bolí nohy???

NOC

JSEM OSAMĚLÁ...

KECKA

Jsem osamělá voda plující světem,
jsi krása krajiny kterou vidíš,
jsem oko tvé hlavy které tě vidí,
jsem tvé zlo uvnitř srdce,
jsem to já kdo se usmívá,
jsem to já kdo pláče,
jsem pták kroužící v tvém oku,
jsem ruka ve tmě která tě chrání,
jsem rostlina která se ti líbí,
„Jsem v tobě“

BÁRA

Je temná noc a venku všechno zebe,
a já se dívám na posypané nebe.
Hvězd ani nemůže být víc
a vedle nich se houpe půlměsíc.
Už roztáčí svá kola Velký Vůz,
Veze snů mnoho, plnou velkou nůš.
A tobě do mysli se také vkrádá sen,
je krásný, jemný, jak voňavý den.
Zas už však slunce odkrývá svou tvář,
proč radši neschová svou hlavu pod polštář?
Ale co, zas je krásný, jasný den,
a noc schovává si další sladký sen.

Všichni muži jsou snílci, ale ne stejní.
Jedni, s nočními sny v utajených koutech mysli,
se ráno probouzí, aby vše zase zapomněli,
ale ti druzí – snílci dne jsou nebezpeční chlapíci,
se sny v otevřených očích se je snaží uskutečnit.

T.E.Lawrence, Sedm pilířů moudrosti

TĚŠÍM SE

BÁRA

Těším se, až si budu moct lehnout do hebké, měkké trávy a přivřít před sluncem oči.
Těším se, jak v tu chvíli nebudu muset na nic myslet. Budu jen pozorovat, jak se bílé obláčky ponořují za ostré obrysy hor a přes ně zlehka prosvítají paprsky slunce.
Těším se na bzuk hmyzu, šumění trávy, let líných motýlů, cvrkot cvrčků a zpěv ptáčků kroužících nad lesem.
Těším se vůni letního vzduchu, vůni výprav a vůni přátelství.
Těším se, až se budu moct dívat na dočervena rozžhavené uhlíky v ohýnku, který je předzvěstí chladné letní noci.
Těším se na letní měsíc a hvězdy, které září a putují po nebi jinak než v zimě.
Těším se na všechny teplem a sluncem prohřáté letní dny.
Těším se...

Z NAŠICH AKCÍ

TAKOVÝ MALÝ COUNTRYBÁL 5

Stalo se již dobrým zvykem, že plesová sezóna se otevírá naším oddílovým bálům v Kateřinicích. Významná média tuto skutečnost ve svých kulturních rubrikách i letos ignorovala, ale to nic nezmění na skutečnosti, že ten letošní bál se nám povedl ze všech bálů nejvíce. Určitě by se našlo několik drobností, které by se daly udělat lépe - snažili jsme je zaznamenat aby ten jubilejní (ŠESTÝ) Takový malý countrybál byl ještě lepší. Každopádně Zub jako hlavní organizátor odvedl velmi dobrou práci a nasadil laťku opět trochu výš.

A nejhůř se přeskakuje laťka, kterou si člověk sám posunul.

Myslím si, že dramaturgie bálu byla poprvé naprosto jasná (do 19:00 country, po 19:00 populární muzika 60.let - ve stylu retro filmu Rebelové. Byla připravena i výuka tanců (na kterou díky nedorozumění nedošlo), video z Vánoční akademie (mohl se tam každý oddíl vidět), opravdu country soutěže mezi tanečními celky, ... prostě furt se něco dělo. Jako šťastné mi přišlo i spojení se střediskovou výstavou kronik.

Za těch pět ročníků už víme, že počet zúčastněných se stabilně pohybuje na cca 110-130 lidech. Víme, že možnost přespání využívá cca 10-20 lidí. Víme, že symbolické vstupné zaplatí cca 70% lidí (naše chyba, že jsme výběr vstupného lépe nezorganizovali) a zbytek nákladů na pronájem kulturáku pokryjeme z výtěžku bufetu. Víme, že bez velkých stresů stačí připravovat sál v 8:00 ráno a že lze úklid zorganizovat tak, aby ti, kteří přespávají pomohli s úklidem..... a víme taky, že z bálu máme dobrý pocit, který lze jen těžko přepočítat na peníze či vložené úsilí.

HVĚZDIČKA

Dne 5. 1. 2002 jsme měli countrybál. Na country bále jsme hráli různé hry. Také jsem hodnotili kroniky a nejlepší country oblek, který vyhrál Zub. Zub a Spídy lasovali a Ivoš bičoval. Dívali jsme se na vánoční akademii a o přestávce na kousek filmu Rebelové. Irča prodávala pití, jídlo a sladkosti. Přijeli na náš countrybál i vsetínští skauti a skautky. Poznala jsem tam mnoho kamarádek. Kdo chtěl, ten tam mohl aj přespát. Bylo to fakt dost dobré. Těším se zas za rok.

SCHŮZKA SVĚTLUŠEK A VLČAT

BÁRA

Na dnešní schůzce jsme si procvičovali věci na světluškovský a vlčácký závod – zdravotní věda, poznávání rostlin a zvířat, skautské vědomosti. Zub naučil děcka vázat sa do sedáku. Na konec jsme jim ještě dali „bobříka síly“.

Vis na tyči: Medvěd – 123s, Pája – 68s, Tomáš – 56s, Hvězdička – 55s, Cipísek – 47s, Jerry – 46s, Viola – 42s, Zdenka – 15s

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA NA KUSALÍNO 26.-27.1.2002

KIKINA – ZÁPISKY Z CANCÁKU

Na tuhle výpravu jsem se těšila už hodně dlouho. Je to totiž naše první samostatná výprava na dva dny a tuším, že jsme taky první družina, která vyrazila na vícedenní výpravu. S pomocí asi deseti ochotných bratříčků jsem získala klíče od TOMÁCKÉ chalupy Kusalíno, a tak jsme v sobotu 26. 1. vyrazily plně nadšené a natěšené na vsečínské kotáry...

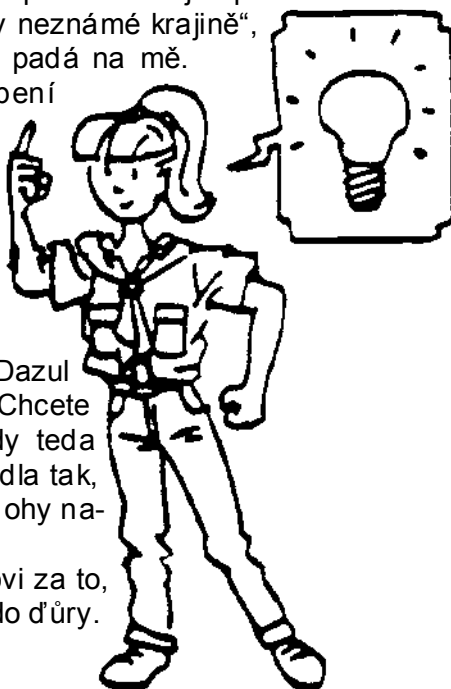
... Stojíme na nádraží, držíme se za ruce a rytmicky ze sebe vyrážíme náš žabí družinový pokřik. To aby každý věděl, že zrovna odjíždíme prožít dva krásné dny v divočině. Pak už nasedáme do autobusu kde ale zjišťujeme, že vlastně nepoznáme vyseďací zastávku! Problém jsme vyřešily tak, že jsme prostě jely na konečnou. A ono to bylo ono. Kopec, který jsme musely vyšlapat byl tak trochu vražedný, protože my, jako správné skautky, jsme se rozhodly nejít dokola, ale švihnou to přímo, což v půlmetrových závějích nebylo zrovna nejlepší. Propadaly jsme se skoro po pás a chvílkama jsme musely lézt po čtyřech. Nakonec jsme se ale přece dohrabaly k naší chaloupce, ve které byla k naší hrůze ještě větší zima než venku. Hned jsme zatopily a pak jsme šly pro vodu a řezat dřevo...

Mačkáme se na peci a obědváme. Už je tu trochu teplejc, aspoň nám nejde pára od pusy. Na stole leží kreslená mapa ze hry „Vylodění v neznámé krajině“, která se moc povedla. Losujeme, kdo tady zůstane a los padá na mě.

Zůstávám tady jako topitel a zbytek jde ven chystat překvapení pro Dazula. Potom se střídáme a tak řádím taky. Uprostřed cesty stavíme lampičku a za ni kasičku s nápisem: Vhod' 10 Kč nebo dobrotu. Před kasičkou je vykopaná a pečlivě zamaskovaná velká díra – past na Dazuly. Bohužel selhala... Dazul přijíždí večer a hrajeme drastické brůky, potom si čteme, zpíváme a za tmy hrajeme boj o věžičky. Spát jdeme hodně pozdě...

Ráno se nám nechce z vyhřátých spacáčků, ale musíme. Dazul odjíždí na tábořiště, my uklízíme, hrajeme upírky a hru „Chcete být lentilkářem“ a pak čvachtáme domů. O zvláštní pády teda opravdu nouze nebyla, zvlášť Kecka si na ně potrpěla. Spadla tak, že jsme ju nemohly vytáhnout, měla ruky dole ve sněhu a nohy nahore. Byla jak převrácený chrostík...

Výprava se nám pěkně povedla a znovu děkujeme Dazulovi za to, že si našel čas jet s náma. Škoda jenom, že nám nespádl do d'ůry.

KECKA

Ráno jsme vyjely autobusem na Vsetín, a tam jsme si zjišťovaly MHD na Jasenice, kde jsme daly družinový pokřik.

Hned za chvíli nám to jelo. A nastal první problém my jsme nevěděly kde vystoupit, ale nakonec jsme si vzpomněly!!!

Jakmile jsme vystoupily nastal druhý problém nevěděly jsme kam jít, ale nakonec jsme se vydaly tou správnou cestou, nevypadalo to jako cesta ale spíše jak ledový tobogán. Nejhorší bylo na tom to, že jsme si musely prošlapávat cestu, nahoře jsme jásaly, ale potom nepropadávaly jsme se v některých místech až po pás. Až jsme sa vyškrábaly k chatě, byly jsme rády.

Ve vnitř byla kosa, až z nosa. Nejprve jsme zdělaly okenice a šly se vybalit. Zatím jsme začaly topit. Po vybalení jídla a batohů jsme sa šly najest. Jakmile jsme trošilinku rozmrzly šly jsme zkusit nařezat dřevo, ale skončilo tak, že jsme rozřezaly nejmenovanou osobu na kusy a já jsem málem sejmula Zipa a Kaču sekyrou. Po mamé snaze jsme to vzdaly a šly do chaty sa najet. Náš oběd byla přesnidávka a rohlíky. Po odpočinku jsme šly ven si zahrát Eskymáckou hoňku, kterou nachystaly Zip a Fialka a já s Kačou jsme šly na vodu. Po zábavné hře jsme Dazulovi přichystaly překvapení, které se zvrhlo k vraždě, která se nestala. Před chatou na cestě jsme mu přichystaly krásnou mohylu ve které byla svíčka, aby věděl kam jít a automat, kterého musel dát 10kč anebo sladkost a protože jsme věděly, že nedá nic, tak jsme mu přichystaly past. Před automatem jsme vykopaly díru hlubokou po kolena, kterou jsme potom zamaskovaly, ale nepočítaly jsme s tím, že to zmrzne a nepadl tam. Po svačině

jsme si zahrály pár her a přišel Dazul, tak začali s Kikinou hrát písničky. Večer po večeri, která vám doufám chutnala jsme si šli zahrát hru se svíčkama. Po malé i velké bitce s Dazulem jsme šli dovnitř, a tam jsme si zahrály hry a zpívali a četli příběhy. Ani jsme si nevšimli jak to rychle uběhlo a šli jsme spát nahoru, ale podle mě jsme udělali chybu nevím jak ostatní, ale já jsem kosla. Ráno po snídani hned Dazul odkráčel a my hrály Lentilkomilionáře jestli se nepletu!!!

Taky jsme dělaly popkorn, který byl docela dobrý. Po uklizení celé chaty a děláním chaty jsme se pomalu ubíraly domů. Po cestě jsme se klouzaly a padaly. To bylo pěkné ukončení výpravy.

PS: A to jsme byla první družina v historii oddílu sama na vícedenní výpravě !!!

KAPKA ROSY

BÁRA

Je chladná zimní noc a venku sněží,
sníh padá všady a pokrývá i špičky věží.
Já ležím přikrytá až po uši
a čekám, až sen na vrátka mé zabuší.

Zdá se mi o lásce, přátelství, důvěře,
zdá se mi o kráse, pokoře, nevěře.
To mysl má si srovnává mé dny
a tvoří z nich smutné a taky krásné sny.

Ty krásné o lásce jsou a o přátelích,
co spolu zažíváme krásných dlouhých chvil.
A smutné zas jsou o nadějích,
co marně tápou po krůpějích.

Po krůpějích co dodaly by sílu,
těch rosičkách, jenž vracejí ti víru.
Vím, že naděj nikdy neumírá
a právě proto stačí ti i jediná.
-kapka rosy-

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŽÍŽALEK NA KRÍŽOVÝ 26.2.2002

BRUMLA

Když jsem se ráno probudila, hned jsem se podívala ven. Jestli prší, nebo jak vůbec je. Odtáhla jsem žaluzie a moc mě to počasi teda nenadchlo, bylo zamračeno, hnusně a foukal vítr. Ale řekla jsem si aspoň že neprší. Tentokrát jsme měly sraz v 9:00 v Ratiboři u kina. Tak asi 10 min před 9:00 jsem šla ještě hledat potřebné prostředky pro hříčku do sklepa. U toho mi asistovala moje mamka a snažila se mě přemluvit ať nikam nejdu, že je zima a prší. Ale já jsem ji neposlouchala a radši šla. Bylo 9:00 a před kinem už čekala Budulínek se svým taťkou. Její taťka odjel a v zápětí přišla Sluníčko s její mamkou a se psem, maminka také odešla. Potom jsme ještě chvíli čekaly jestli ještě někdo přijde. Nedalo mi to a zavolala jsem Judy kde je. Přesně jsem to věděla. Samozřejmě zaspala. Jako vždy. Tak jsem jí šly naproti. Pořád jsem nevěděla jestli máme jít nebo nemáme ale nakonec jsme tedy šly. Vítr foukal, přšelo, cesta byla namrzlá a tak se někteří dotyční často zdravili s matičkou zemí. Ale naštěstí z toho nic vážného nebylo. Jen mokré kalhoty. Na kopečku před lesem jsme si navlékali návleky a pláštěky a přitom se nás snažil vystrašit takový malý ratlík z blízké chaty. Potom ještě k tomu vylezla do okna asi jeho majitelka a bála se ať jí ho nepokoušem. Naštěstí nebyl pokousán on ani my. A tak jsem šly dál. Povíдали jsem si a počasi nám k náladě moc nepřidalo. Chvilí přišlo a chvíli padal sníh. Bylo trošku aprílové počasí, jak jsem už naznačila. Ale šly jsme. Kdyby svítilo sluníčko bylo by krásně. Ale místo toho s námi házel vítr na všechny strany a padaly obrovské sněhové vločky. Už jsme tam skoro byly. Ale uviděly jsme takový přístřešek a ještě k tomu neobydlený a tak jsme se schovaly a posílily. Byla to střelnice mimo jiné ale naštěstí tam nikdo nebyl. Pojedli jsme, popili udělali umělecké foto a rozhodly jsme se jít zpátky. Tak abychom stihli autobus na Všetín – Budulínek a do Kačic – Sluníčko. Cestu zpět jsme zvolili jinou. A byla víc zajímavější. Bylo tam nádherně. Jelikož tam bylo víc sněhu než jinde rozhodly jsme se to doslova proběhnout. Někteří hned při prvním pokusu mímě škobrtli a hodili sebou na zem, ale co přežili to. Na asfaltce to bylo ještě víc zajímavější. Byla namrzlá a tak jsme šly tam kam jsme nechtěly. Do Ratiboře jsme přišly docela brzo a tak než jel holkám autobus jsme si na zastávce zahráli pár zahříváček, a udělali páru fotografií. Takej jsme potkaly zmrzlé světlundy, který se rozhodly tuto výpravu také zkrátit. Bylo něco kolem 13:00. Přišla jsem domů a nenápadně ze sebe sundala mokré věci. A snažila jsem si

ŠESTÁK - časopis 6.oddílu Junáka v Kateřiněch strana - 11-

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA NA TROJÁK A ZPÁTKY- ŠNECI

SPÍDY, FANTA

Protože Taz je sociál a Bob nemoh tak sme vyrazili enem tři (FANTA, SPÍDY, CHYTRÝ) Napřed sme si mysleli, že půjdem enem na Bludný, ale u velkého stroma sme sa rozhodli, že dojdem do hospy na Troják chlpnúť čajiska.

Po cestě nás ohrožovala velká sněhová vánica s prudkým větrem. Zhruba po dvuch hodkách sme celí mokří došli do hospy na Troják. V hospě sme chlpli čajiska, pojedli zmrzku, ohřili sa a po půlhodce sme šli dom. Za tu dobu, co sme byli v hospě, tak sa ochladilo aspoň o deset stupňů, to znamená, že místo sněhové vánice přišla dešťová smršť a sněh začal tát. Naše štěstí ale bylo, že asi za pět minut od toho, co sme vyšli, pršať přestalo. Cestů sme kecali o blbostách a o ba..... Po najtí good místa sme udělali oheň a uvařili poléčicu. Ale protože byla moc horká a na Bludný bylo co by kameněm dohodil a kilák došél, rozhodli sme sa, že poléčicu zíme až na něm. Když sme ju zedli, rozhodli sme sa, že pojedem z kopca na pytlu. No ale protože na zmrzlém sněhu byl napadaný nový a eště k tomu mokřý sněh, tak to nechtělo jet. Fanta sa naštvál a začal do pytlu kopat. A tak místo toho abysme sa vozili, zkopali sme pytel z kopca důle. Když sme šli po cestě od vrcholků hor, tak sebů jistí dva členi naší velkéj EXPEDICE tak lištili na náledí, že jich to aj moselo bolet a třetímu do toho též moc nechybělo, ale ustál to. Na Dubcové od nás zdrhnul Chytrý a šel dom lesíkem a my sme šli nebo sme sa spěš klůzali po zmrzlém sněhu. A ve 14:15 sme už byli u klubovny. A to je konec naší drsnácké výpravy.

udobit mamku. Ale nic na plat. Nepomohl ani nápad že bych já upekla buchtu. Tak nic. Ale mamka na to pak zapoměla asi, nevím. Ale už říkala že bych tu buchtu teda i upěct měla, ale to se už mě zase nechtělo. A tak mi nadala, že jsem hrozná. A že na sebe nedávám pozor. Protože už za se mluvím jak.... no prostě můj hlas odešel na vandr a sním i myšlenka jet v nejbližší době na výpravu. Ale to si doufám vyžehlím. Třeba upeču buchtu, že mami.?

